

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. november 27.
(vasárnap)

Horváth Géza

DÁVID GYÖKERE ÉS ÁGA

Lekció: Ézsaiás 11,1-10

Alapige: Jelenések 22,16

„Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk, hogy advent első vasárnapján együtt lehetünk a gyülekezet közösségében.

Áldunk azért, amiért eljöttél erre a földre szegénységben, csendességben. Eljöttél a földre önmagadat megalázva, szolgai formát vévén föl, a betlehemi jászolbölcsőbe.

Köszönjük, hogy mindezt értünk tetted azért, hogy megnyisd előttünk a Paradicsom kapuját, és azóta vallhatjuk: „Paradicsom kapuját nekünk megnyitotta, kérés nem állja ajtaját, ezért minden áldja.”

Köszönjük, Úr Jézus, hogy ott vagy a mennyben testileg, hiszen felmentél, ülsz az Atyaisten jobbán, és onnan jössz el majd ítélni élőket és holtakat. Áldunk, hogy erre a visszajöveteledre várhat a te néped.

Kérünk, eszméltess és figyelmeztess bennünket, hogyan várunk téged, hiszen megmondtad, milyen állapotban kell lennünk, amikor visszajössz: Munkában teéretted, égő szívvel, élő hittel, mennybe emelt szemekkel az odafelvalókat keresve, és nemcsak a földiekkel törődve.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy sokkal inkább ehhez a földhöz ragaszkodunk. Bocsásd meg nekünk, hogy nem várjuk igazán a te visszajöveteledet, annyira bele vagyunk ívódva ennek a világnak a menetébe, a mindennapok munkájába, rohanásába, zajába. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy olyan földszagú a keresztyénségünk, és nem olyan mennyillatú a várakozásunk.

Kérünk, szólíts meg ma is bennünket áldott igéddel, és kérünk, tedd üzenetné számunkra a mai ígét. Ezért könyörülj meg igehirdetőn és igehallgató-

DÁVID GYÖKERE ÉS ÁGA

---

kon egyaránt, hogy az is, aki hirdeti, azok is, akik hallják az igét, adjuk neked a szívünket, és hagyjuk ott nálad visszavonhatatlanul.

Köszönjük a múlt hét minden áldását. Azt, hogy hordoztál bennünket. Köszönjük, hogy most megpihenhetünk.

Kérünk, áldd meg ezt a csendes reggeli órát a számunkra, amit veled és egymással töltünk, és az úrvacsorai közösségünket is.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a mai vasárnapon végére érünk annak a sorozatnak, amelyeket hónapokkal ezelőtt kezdtünk, ahol Jézus Krisztusnak az Én vagyok... kijelentésére figyeltünk, elsősorban a János evangéliumából, és néhányra a Jelenések könyvéből is.

Olyan jó, hogy pont advent első vasárnapjára esik ez az ige a Jelenések könyvéből, amikor Jézus Krisztus azt mondja: Én vagyok a fényes hajnalcsillag, Dávid gyökere és új hatása. Ezek az Én vagyok... igék arról szóltak nekünk, hogy ki a számunkra Úr Jézus Krisztus. Hogyan mutatkozik Ő be nekünk, hogyan jelenti ki magát, és aki ezt vallja, hiszi, benne él és vele él, azok számára mit jelent ez a közösség.

A mai igét hallva is átélhetjük, hogy Jézus Krisztus elszakíthatatlan az övétől. Az övéi számára minden ajándéka, minden áldása és minden kegyelme kiárad, és azt valljuk: Ő az egyháznak a feje, és ezért a testtől, vagyis tőlünk, a tagoktól a fej elválaszthatatlan.

A mai igéből hadd emeljem ki először azt: Jézus Krisztus megszólal, és azt mondja: Én küldtem el angyalomat, hogy bizonytságot tegyen ezekről a gyülekezetek előtt: Én vagyok Dávid gyökere és ága, ama fényes hajnalcsillag.

Nekem is fontossá lett ez a kijelentés: a gyülekezetek előtt. Jézus Krisztus ott akarja magát kijelenteni, oda küldi a bizonytságtételt, hogy Jézus Krisztus mennyire egy az Ő népével. Ezzel a megbízatással küldi el angyalát, hogy bizonytságot tegyen ezekről a gyülekezetek előtt.

Amikor levelet kapunk, akkor sokszor nem is a címezést nézzük, hanem a feladót. Ki az, aki küldi? Vannak olyan feladók, akiknek örülünk, és vannak olyanok, akiknek nem annyira örülünk.

Ennek az igének a „feladója” Jézus Krisztus. Azt mondja: „Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen a gyülekezetek előtt...”

A másik, hogy a Jelenések könyvében kevésszer olvassuk Jézus nevét. Itt mégis azt mondja: Én, Jézus küldtem el... A Jelenések könyvében általában úgy találkozunk Jézus Krisztussal, mint Báránnyal, mint megöletett Báránnyal, mint az Isten Bárányával, aki elveszi és elvette a bűnt. Mint aki odaadta magát értünk a Golgota keresztjére, és mégis most Jézus azt mondja: Én, Jézus. Nem azt mondja: Én, a Bárány, hanem azt: Én, Jézus.

Azért, és ezt szeretném most kiemelni számotokra is, mert az Úr Jézus Krisztus Szabadítóul akar bemutatkozni nekünk, amíg Ő vissza nem jön. Amíg fel nem tűnik a jele az égen, addig Jézus Krisztus mindig Szabadítóul akar bemutatkozni nekünk, mert Őrá van szükségünk.

Beszélgetésekben, találkozásokban megdöbbenő, hogy ma is az embernek mennyire erre van szüksége: a szabadulásra, a szabadításra. Annyira bele tudunk gabalyodni az élet gondjaiba, nehézségeibe. Annyira bele tudunk gabalyodni a kapcsolataink, a bűnünk hálójába, hogy Jézusnak ma is azt kell mondania: Én, Jézus, Szabadító vagyok, és neked Szabadítóra van szükséged. Keresd ma is a Szabadítót, ma is fuss ehhez a Szabadítóhoz és kiáltsd felé, hogy Úr Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Töröld el a bűneimet, állíts helyre, szabadíts meg. Ezért Jézus Krisztus úgy mutatkozik be, mint Szabadító.

Jó, hogy vallhatjuk az énekkel: „Te tudsz s akarsz segíteni, hát segíts bajomon.” — és Jézus úgy segít rajtunk, hogy szabadít. Mi ezt sokszor másképpen szeretnénk, máshogy kérjük, mást kérünk, de Ő igazán úgy tud rajtunk könyörülni, hogy szabadít. Nem tudom, hogy vágyad-e ma reggel az, hogy: „Szabadtságot adj nekem és tiszta szívet, vonj magadhoz Jézusom, hogy járjak veled”.

Nézzük ezek után, mit jelent számunkra ez az ige: „Én vagyok Dávid gyökere és ága, ama fényes hajnalcsillag.” Jézus Krisztus három kijelentése önmagáról: Dávid gyökere, Dávid ága, és fényes hajnalcsillag.

Ezt többször olvassuk. Ézsaiás könyve 11. fejezetében, Isai házából, Dávid sarjáról, törzséből felnövekvő vesszőről, hajtásról olvasunk. Jesse vesszejéről, amely kihajt, és ez a prófécia, amely végig kíséri a Szentírást, megcsendül itt a Jelenések könyvében.

Isten ígéretei és ígéje igaz a számunkra. Mindenekelőtt azt jelenti: valóban beteljesedtek azok az ígéretek és próféciák, amiket Isten elmondott. A hit azt jelenti a Káténk szerint, hogy igaznak tartom mindazt, amit Isten kijelentett. Isten soha semmit nem mondott olyat, amit meg ne tett volna, be ne teljesített volna, aminek nem lett volna meg az eredménye. Minden, amit Isten kimondott, az igaz. Istenben nincs változás, sem változásnak árnyéka.

Ha megnézzük az életünket, akkor feltehetjük a kérdést: Igaznak tartom-e mindazt, amit Isten kijelentett? Minden ígét, amit személyesen kaptam, amit nekem mondott el, bele tudtam-e én abba kapaszkodni? Elhittem, hogy az be fog teljesedni? Elhittem, hogy Isten ígéretei valóra válnak?

Egy ismerősöm belekapaszkodott abba az ígébe, amit fiatalkorában házasságkötésekor kaptak: „Én, és a házam népe az Úrnak szolgálunk.” És komolyan vette ennek az ígének az üzenetét. Amikor megszülettek a gyermekei és nem minden gyermeke járt az Úr útján, mindig emlékeztette erre az ígére saját magát is, meg gyermekét is, aki nem volt még az Úré, hogy Istennek ígéretei vannak, Isten nem hazudik, és te is az Övé leszel, mert nekem ezt az ígét adta: „Én, és az én házam népe az Urat szolgáljuk.”

Egyszer valakit a kórházban látogattam meg, aki súlyos műtétre készült. Azt mondta nekem: most jutott eszembe az az ige, amit a konfirmációmra kaptam. Akkor lett neki élővé. Akkor kezdett el belekapaszkodni abba, hogy „mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.”

Van-e ilyen ígéd? Vannak-e ilyen ígéid, amiket te is kaptál, amibe bele kellene kapaszkodni, bele kellene fogódzni? Vagy nincs most előtted egy olyan ige, ami valamikor sokat jelentett neked, amely újból és újból felragyog, ahogy ez

DÁVID GYÖKERE ÉS ÁGA

---

az ige: „Én vagyok Dávid gyökere és ága”, a „Jesse vesszeje”. Úgy, hogy Isten ígéje igaz, erőforrás és bátorítás a számomra.

Nekünk is jó volt, hogy ma reggel az egyik ige, amit elolvastunk. Ez a házasságkötésünk előtt kapott ige volt, amelyet azért kaptunk, hogy feleségemmel a kapcsolatunk az Istentől való, tőle elkészített kapcsolat és házasság. Jó volt ma reggel is olvasni: valóban nem mi választottuk Őt, hanem Ő választott bennünket.

Az első üzenete hadd legyen ennek az ígének: ragyogjanak nekünk Isten ígéretei. Ragyogjon előttünk az az Úr, aki ezeket elmondta valamikor, beteljesítette, és valóság lett minden ígérete.

Ez az ige arról is szól nekünk, hogy Ő nemcsak beteljesíti ígéit, hanem az is rajta áll, hogy mikor teljesíti be azokat. Ézsaiás korára gondoljunk, a nép helyzetébe, életébe. Abba a fogság előtti már viszonylag sötét korszakba, amelyikben felragyog Istennek ez az ígérete: Jessének vesszeje fel fog növekedni, kihajt, mint egy törzsből egy vesszőszál.

A hit nemcsak az, amely megelégszik azzal, amit Isten mond, hanem a hit az, amely tudja, hogy a jövő az Isten kezében van. Hogy mikor cselekszik, ez az Ő ügye, és az Ő dolga. Ez azért fontos nekünk, mert aki ezt advent vasárnapján hiszi és vallja, az az újszövetségi gyülekezet várakozásával várja vissza az Úr Jézus Krisztust. Hiszen ez az ige Jézus visszajövetelének ígéretébe van beleágyazva: Én vagyok Dávid gyökere és ága. És már felhangzik, hogy a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel; és aki csak hallja, az is mondja: Jövel, bizony jövel Uram Jézus. De nem tudjuk, hogyan, mikor fog visszajönni a mi Urunk.

Dávid gyökere. Mit jelent: Dávid gyökere? Azt, hogy előbb volt, mint Dávid. Ne csak arra gondoljunk most, hogy Dávid sarja, vagy Isai, Jesse sarja, hanem azt mondja az ige: gyökere is. Vagyis ne csak arra tegyük a hangsúlyt, hogy Dávid házából és háza népéből származik számunkra az Úr Jézus Krisztus, hanem arra is tegyük a hangsúlyt, hogy Dávid gyökere. Ezt a Bibliában olvassuk is, mert Dávid a 100. zsoltárban — és ez fontos — nem utódjának vallja a Jézus Krisztust, hanem Urának. Ezt mondja: az én Uramnak.

És amikor Jézus Krisztus beszél a zsidókkal az Újszövetségben, akkor is felvetődik ez a kérdés: Dávid miért Urának nevezi az Úr Jézust. Miért nem utódjának, sarjának?

Azért, mert nemcsak azon van itt a hangsúly, hogy Jézus Krisztus Dávidnak az utódja, hanem arról is, hogy Jézus Krisztus örökkévaló. Előbb volt, mint Ábrahám — mondja egy másik ígében. Előbb volt, mint Dávid. És Dávid király, mint hívő ember, lélekben imádta már az Urat. Lélekben elfogadta Őt, és Urának nevezte. Ő a nagy király, a sikeres uralkodó, az áldott ember, a bűnbocsánatot kapott Dávid király Urának nevezi Jézust. Teszi ezt azért, mert gyökere is, nemcsak ága Dávidnak.

Dávid a halála előtt — olvassuk a 2Sámuel könyvében — arról tesz bizonyosságot, hogy a szövetséget kötő Isten ebben a szövetségben mindent elrendezett és mindent biztosított, és ennek én is haszonélvezője vagyok, a célja vagyok.

Ebben a szövetségben, amelyet Isten kötött az emberrel, amelyet megújított az Úr Jézus Krisztusban, ő is részes: Dávid törzse, gyökere és ága.

Mit jelent ez? Legyen előttünk egy kivágott fa, hiszen itt erről van szó, a gyökérről, a törzsről. Alig látszik ki a földből. Amikor egy fát kivágnak és csak a gyökere van ott, és halálra, pusztulásra van ítélve ez a gyökér, hiszen előbb-utóbb elkorhad. Az emberi világban ezt mondhatjuk: a kivágott fának a gyökere előbb-utóbb elhal. Maga a törzs is előbb-utóbb elkorhad. Nincs vegetáció, nincs, amiért táplálja.

Isten igéje arról beszél, hogy így van ez Izráel népével is, és így volt ez az Ószövetségben is. Az Ézsaiás 10-ben olvassuk, hogy maga Isten az, aki ítéletet gyakorol az Ó házán, népén. Maga Isten az, aki gallyazza a fát, aki kitöri az ágakat. Maga Isten az, aki az ítéletben kivágja azt a fát, amely ezt a szövetséget nem tartotta meg, ebben a szövetségben nem maradt meg.

És az Ézsaiás 11. fejezetében jön az ígéret: de a törzsből majd vesszőszál származik. Majd kihajt. Mit mond nekünk ez az íge? Ez csodás evangélium, mert arról beszél, hogy Isten nem tartja meg haragját örökre, és nem feddődik minduntalan. És amikor Ő kivágja a fát, amikor legallyazza a fát, amikor Izráel majd elvitetik a fogságba, amikor leromboltatják a templom, amikor Jeruzsálem kőfalát lerontják, és látszólag nem marad semmi, csak a gyökér, a törzs, az nem pusztulásra van ítélve Isten szerint, hanem életre. Ott van az ígéret: kihajt majd egy vesszőszál.

Ebből a levágott törzsből, kihajt majd egy ágacska, egy vessző. Mit jelent ez a számunkra? Azt, hogy él a törzs. Isten nem számolta fel a törzset. Nem ásatá ki a tuskót, hanem életet adott belé. Majd kihajt egy vesszőszál... És jelenti ez azt is, hogy hányszor akarták idegenek is az Isten népét elpusztítani, kivágni. Hányszor akarták az egyházat lesöpörni, felszámolni.

Az 50-es évek elején bejelentették, hogy a 70-es évek első felében be fogják mutatni az utolsó templomot és az utolsó papot Magyarországon. Már nem kell hit, nem kell egyház, nem kell Isten az embereknek. Más eszmét, más ideológiát fognak követni. El is kezdték a rombolást, de amíg Isten igéje megáll, amíg Isten azt mondja: Isai törzsből vesszőszál hajt ki, addig ne felejtsük el: a pokol kapui sem vehetnek diadalmat az Isten egyházán és Isten népén.

Mit jelent: sarj? Jelenti azt is, hogy kicsiny, jelentéktelen. Le lehet nézni, meg lehet vetni. Gondoljuk csak el, milyen a sarj a hatalmas cédrusokhoz képest? Olyan, amit le lehet nézni, amit meg lehet vetni, le lehet kicsinyelni? Mit mondott Jézus Krisztus? Milyen Isten országa? Pontosan ilyen. Azt mondta: az Isten országa hasonló a mustármaghoz, amelyet az ember bevet a földbe, kihajt és még mindig kicsi, de majd hatalmas fává terebélyesedik. Úgy, hogy a madarak fészket raknak rajta.

Amikor az Úr Jézus itt jár a földön, igen sokan lenézték, megvetették. Kicsoda ez? Máriának és Józsefnek a fia. Ismerjük. Őt is, a testvéreit is, a családját is. És sokan mondták: mit akar? Miért beszél nekünk? Hogyhogy ismeri a törvényt? Nem is tanulta! Lenézett volt, megvetett, fájdalmak férfja, betegség ismerője.

Mit jelent vesszőszál? Azt jelenti: jelentéktelen. Sokan nem számolnak vele. Ma is így van. Nem számolnak Jézussal. Jelentéktelennek tartják. Jelentéktelen lett Dávid háza is.

Gondoltunk arra, hogy Mária és József két szegény ember volt. Megjelennek Betlehemben, és még a vendégfogadóban sincs számukra hely. A királyi nemzedék milyen jelentéktelen lett, szegénnyé lett. Hol van itt a királyi pompa, a királyi dicsőség? Hol van itt az ősöknek a fénye?

Jézus Krisztus önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel és engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig.

Jézus Krisztus tökéletes Isten, örökké áldandó Isten a Római levél 9. fejezetéből vett ige alapján, és ugyanakkor Jézus Krisztus emberré lett értünk, hogy bennünket Istenhez tudjon vezetni, és emberi testében tehessen eleget a mi bűneinkért.

Végül úgy is beszél Jézus önmagáról, mint ama fényes hajnalcsillag. Úgy, ahogy Bálám látta valamikor az Ószövetségben. Látom Őt, de nem most. Királyi pálca támad Izráelből és csillag kél fel. A hajnalcsillag is azt jelenti számunkra, hogy nincs még itt a nappal, de közeledik. Amikor a hajnalcsillag az éjszakai égbolton feltűnik, és egyre fényesebb lesz (ezt mai világunkban kevéssé látjuk, mert hatalmas a fényár egy-egy városban, hogy nem lehet a csillagokat látni). Ahol sötétség volt, ahol az égbolton tájékozódtak emberek, hajósok, ott a csillagnak a ragyogása és a csillag fénye is óriási dolog volt.

A hajnalcsillag azt jelenti számunkra, hogy nincs még itt a nappal, de közeledik. Nincs még itt a teljes fényesség, nem lett még teljessé az Isten királyi uralma, Jézus Krisztusnak az uralma, még Ő mindig úgy mutatkozik be nekünk, mint Dávid gyökere és ága, és hajnalcsillag. De majd eljön az idő, amikor véget ér a sötétség. Eljön az idő, amikor Ő mint ragyogó fényesség fog megjelenni a népe számára.

Tudsz-e következtetni a hajnalcsillag fényéből? Tudsz-e biztatást venni, reménykedni, Istennek népe, a hajnalcsillag jelenlétéből, és tudod-e biztatni magad, hogy kitartással fúsd meg az előtted levő küzdőteret? Vajon tudod-e biztatni ellankadt várakozásodat, hogy el ne aludj? Hogy Jézus Krisztusnak a kérése: vigyázzatok, imádkozzatok! Jézus Krisztus kérése, hogy legyen derekad felövezve, lámpásod meggyújtva, ti pedig hasonlók azokhoz a szolgálakhoz, akik várják az Urakat, amikor Dávid sarjából már királyi pálca, bírói pálca lesz, ítélet lesz? Vajon tudsz-e várni arra, amikor a hajnalcsillag fényéből csodálatos világosság lesz, és minden szem meglátja, még azok is, akik általszegezték? Mert minden térd meg fog hajolni, és vallják, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére.

Advent ennek az ünnepe. Közeleg a reggel. Isten népe, vigyázz! Tarts ki! Erősödj meg! El ne feledd Isten ígéreteit, mert azok igazak és ámenek. Bízz az Úrban! Várjad Őt, bátorodjék a te szíved, várjad az Urat. Ezért kell együtt kiáltani a gyülekezetnek, ahol Isten bizonyágtétele, Jézus bizonyágétele hangzik: bizony jövel, Uram Jézus.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és magasztalunk, hogy igéd igaz. Köszönjük, hogy te vagy Jesse gyökere és ága, a fényes hajnalcsillag.

Áldunk, hogy a mi Atyánknak minden ígérete benned lett igenné és ámen-né. Azóta különösen is tudjuk — és soha el ne felejtjük —, hogy ebben a szövetségben, amit Isten kötött az emberrel, mindent biztosított és mindent szépen elrendezett. Ebben a szövetségben van nekünk is életünk.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te Új Szövetséget szereztél. Áldunk, hogy azt úrvacsorát is addig kell vennünk, míg te visszajössz, és köszönjük, hogy ezen az adventi vasárnapon a terített asztal is előttünk van a jegyekkel, és láthatjuk, hogy te mit tettél, és hogyan jössz vissza majd értünk.

Köszönjük, hogy egyszer majd magadhoz ragadod a tieidet, Urunk, és láthatunk téged, magasztalhatunk téged. Ez lesz nekünk a legfontosabb, legdrágább ajándékunk, legnagyobb lehetőségünk.

Engedd, hogy már most is elkezdjük ezt, hogy már most is vágyjunk a veled való találkozásra, készüljünk a te visszajöveteledre, és gyakoroljuk a veled való közösséget, míg majd a mennyei honban, a mennyei hazában, amit minden megváltott gyermeked számára készítettél, együtt lehetünk teljes közösségben veled.

Urunk, áldd meg a mi adventi időszakunkat. Engedd, hogy ne csak a földiek legyenek előttünk, úgy ahogy a világ számára csak a földi létezik, és nem látnak mást adventben, és karácsonyban sem, csak a világi dolgokat.

Kérünk, hadd töltse meg tartalommal életünket és várakozásunkat a te igéd.

Kérünk, gyógyítsd betegeinket, erősítsd őket testileg-lelkileg. Áldd meg azokat a családokat, akik a héten a szeretteiket temették. Adj nekik élő reménységet, Urunk, hogy ők is téged keressenek és benned éljenek, kövessenek.

Kérünk, áldj meg mindenkit közülünk, akik munkában mennek, vagy otthon tevékenykednek. Áldd meg az egyetemre, iskolába, óvodába sietőket. Kérünk a gyülekezetünkért, egyházunkért, magyar népünkért, és az egész teremtetett világért.

Köszönjük a kegyelmi időt, hogy Jézus Krisztus még nem zárta le ennek a világnak az idejét. Van még lehetőség Őt hívni, és az Ő segítségét, szabadítását elfogadni.

Áldd meg azokat a csendes imádságokat is, Urunk, amelyeket most előtted mondunk el.

Ámen.

Nicolai F., Frankfurt a. M., 1599. 296.

d

Szép tün- dök- lő haj- nal- csil- lag,
Dá- vid ki- rály- nak mag- zat- ja,

Ki ke- gye- lem- mel fel- ra- gyog,
Sok ki- rá- lyok- nak ki- rá- lya,

Jes- sé- nek szép vesz- sze- je,
Lel- kem- nek vő- le- gé- nye:

Ked- ves, ke- gyes, kel- le- me- tes,
é- kes és gyö- nyö- rű- sé- ges,

Gaz- dag- ság- gal di- csó- sé- ges.

2. Ó gyöngyös, drága korona, Embernek, Istennek fia, Menny áldott, szent gyümölcse! :/ Szívemnek vagy lilioma, Édes evangélioma, Kedvességeknek kincse! Eggyem, lelkem, Szép violám, égi manám, eledelem: Rólad el nem feledkezem.

3. Öntsd mélyen az én szívembe, Szerelmed tüzeit lelkembe, Ó drága jaspis követ! :/ Fogadj hozzád s vigasztalj meg, Hogy eleven tagod legyek, Benned legyen örömem. Hozzád kiált Sebhedt szívem, lelki rózsa: légy orvosa; Nélküled nincs vígassága.

4. Mennyből nagy öröm fénylik rám, Midőn szemmeddel én reám Kegyelmesen tekintesz, :/ Ó Uram Jézus, szent Lelked, Szent igéd, tested és véred Vélem közölvén, éltetsz. Ilyen híven Tarts öledben, táplálj engem mind végiglen, Mert fogadtad szent igédben.

5. Teremtő Atyám, Úr Isten, Ki engem örök időkben Szent Fiadban szeretél: :/ Ó engem magának jegyzett, Szentlélekkel elpecsételt, Megtisztított vérével. Vigadj és adj Szívem hálát, Istent imádd, hogy mennyégben Idvességet szerzett nékem.

6. Szóljon tehát az orgona, Gyönyörűséges muzsika, Ujjongva énekeljek, :/ Hogy megváltó Jézusomnak, Drága szép kegyes Uramnak Szerelmében örvendjek. Zengjen, pengjen Vigasságos, buzgóságos hál'adó szó, Nagy az Úr, ezekre méltó.

7. Ily kedvvel vígad én szívem, Mert drága kincsem az Isten, Ki kezdet s vég mindenben. :/ Ó engem dicséretire, Mennybe viszen nagy örömrre, Min tapsolok szívemben. Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve: Téged várlak reménykedve!

Nicolai Fülöp hamburgi lelkész, 1556–1608.